

Nya sånger /

Andersson, Carl

81 A Br.

ANDERSSON, CARL
NYA SÅNGER. H. I.

Litt. Ar.
(B.)
9

Stehningborg
1896

Vitt. Sv.
(A₂)
0

Nya Sånger

af

Banvakten

Carl Andersson

i Perstorp

Häftet 1.

Författarens eget förlag.

HELSINGBORG,
N. JÖNSSONS BOKTRYCKERI, 1896.

På många vänners begäran får jag utgifva några sånger; kunna de peka mot Guds Kärlek, Nåd och Barmhertighet, det är min hjertliga önskan; ursäkten den olärde, min skrifning lärde jag af min fader Anders Persson i Kärrarp, hans hustru eller min moder lärde mig läsa, det är hyad lärdom jag fått som nog synes.

Författaren.

Mordet i Stackarp 1893.

Mel.: Högt på Alpens isbelagda spira,
eller, När skola jordens alla strider sluta.

1

Ekelunds sista ord jag såg i tidning,
När han i tron på frälsaren gick hem.
Christus mitt lif, blir döden min vinning,
Då mana Anden mig att sjunga dem.

2

Af vänskap ville jag för eder sjunga,
Ett sorgens qvåde för de sörjande,
Välsigna Gud mitt hjerta och tunga,
O Gud hugsvåla de bedröfvade.

3

Sju barn och maka, här jag er beklagar,
Men klagen ej att ni förglömda är,
Både klara och som mulna dagar,
Kommer allt ifrån vår fader kär.

4

Man ville fråga hvarför Gud han sänder
En bof att hemta Ekelund till sig,
Men Herren säger hvad som sker nu ländar
Dock till det bästa på den smala stig.

5

En gång Gud nog besvarar våra frågor,
Hvarför han sänder hastiga ilbud,
En skjutes ned, en annan bräns i lågor,
Olyckans stund kan också tjena Gud.

6

Ack kära barn och maka var ni glader,
 Ty Ekelund han är i godt förvar,
 Och Gud han är de faderlösas fader,
 Ja enkors tillflykt tröstande försvar.

7

Visst förhoppningar här nere gäckas,
 Dödens lie genom världen går,
 Såg du åldringar af mull betäckas,
 Såg du barn och ungdom blek på bår.

8

Bäst du tror att du är lycklig vorden,
 Ser du lyckan vara blek och kall,
 Du är blott en främling här på jorden,
 Och du vet ej när du flytta skall.

9

När all jordisk glädje från dig rymmer,
 Och när hjertats sveda känns ibland,
 Och när sorgens dimma vägen skymmer,
 Längtar du väl till ett bättre land.

10

Då jag vet ett land der ingen lider,
 Inga vänner skola skiljas mer,
 Intet hjerta der af sorger svider,
 Och ej tåren fram ur ögat ser.

11

Höj då blicken emot himlen höga,
 Der är landet utan sorg och strid,
 Se dit upp, om ock med tåradt öga
 Och tro på Jesus, får ditt hjerta frid.

12

Helsa mördaren att jag förlåter,
 Så sade Ekelund familien,
 Om han hos Jesus här sin synd begråter,
 Kan han få nåd af Gud och Konungen.

Författad i Oderljunga kyrka vid konfir-
 mationen år 1894 då kyrkoherden J. Thomeus
 framtog sina första nattvardsbarn.

Mel. Som den första.

1

Till Herren ville vi på böns armarna,
 Frambära dessa barn som finnes här,
 Vi veta att han gerna sig förbarmar,
 Ty han har sagt han hafver barnen kär.

2

Si barnen är di störste i Guds rike,
 Och vill vi andre hos vår Herre bo,
 Så får vi blifva de små barnen like,
 I kristelig kärlek och i barnslig tro.

3

Och barn det är vi inför Gud dock alla,
 Men kanske vistas uti främmand land,
 Då Herren Gud vill oss tillbaka kalla,
 Derfor han står med utsträckt fadershand.

4

Tänk huru skön den ljufva barndomstiden,
 Då glädjen strålar uppå kinden klar,
 Och säll är den som eger samvetsfriden,
 Ty han är lycklig in i äldrens dar.

5

Hur mycket som di barnen nu få lära,
 Af allt det som är nyttigt, rätt och godt,
 Föräldrar, barn ack glömmen ej att ära
 Det namn från hvilken vi har läran fått.

6

Så tackar jag nu hela lärarekåren,
 Vi hjälper dem uti sitt tunga kall,
 Tillsammans följa mästaren i spären,
 Och lofva Gud som växten gifva skall.

7

Det är ju nu också den första gången,
 Konfirmation af kyrkoherden här,
 Vår tacksamhet vi lägger uti sängen,
 Vi fäder, mödrar och så barnen kär.

8

Må han sitt kall, sin pligt med trohet sköta,
 Och gå med allt till Herren Gud i bön,
 Skall glad och säll en framtid honom möta
 Då han går hem och får sin nåde lön.

9

Hans tal till barnen dem som hafver öra,
 Har hört en sauning efter bibelens ord,
 Jag undras på om ens att Gud kan göra,
 Att allt blir rätt och godt på denna jord.

10

Sist vår Gud vi dig nu alla beder,
 Tag oss och våra kära barn om hand,
 Du är den bäste vän som alltid leder
 Oss till vårt rätta sälla faders land.

1. När Guds folk hade vandrat i dunkelhet
uti Guds spår, Och trott på löftes ordet i
fyra tusen år, Då kommer der en dag som
profeten sagt så glad, Att Christus
skulle födas i Bethlehem Davids stad.

2. För Herraus skull så vandra nu Josef
och Maria sen, Att låta sig inskrifvas för
skatt till kejsaren, Palatserne blef snart
uppfyllda af de rike i all fall, De
fattige de måste ta herberge uti stall.

3. Då hände det emedan de dröjde öfver der
i stan, Kom tiden för Maria att föda
sin förste son, Hans dräkt blef linda
kläder han blef nog svept med ans,
Nedlades så i krubban, ej bättre rum der fans.

4. En ängd fans i nejden strax utom
Bethlehem i nord, Der några herdar gingo
och vaktade sin hjord, Guds änglar
sjöngo då för dem en skön och herrlig sång,
Den bästa som är sjungen fastän den ej är lång.

5. Ty tänk så sköna toner, som höres ifrån
himmelen, Att enda Guda sonen är
sjelfva frälsaren, Som kom med nåd och
ljus och frid och allt till salighet, Och säll
jag är som tror det och ej blott detta vet.

6. Jag frågar eder vänner har ni ock hört den
änglaröst, Som hvarje Guds barn känner
och kan ge hjertat tröst, Tänk om nu hvarje
menniska i Sverige lyssna till, Den sköna
änglasången som hörs af den som vill.

7. Si ära Gud i höjden och frid den vare på
vår jord, Från Herren Gud till menskor
en goder vilja spord, En goder jul jag

önskar er så och ett godt nyttår,
 Och glad jag äfven är att jag detta sjunga får.

1. Glad som fogeln på sin gren i lunden,
 Satt jag nyårs afton sälla stunden,
 Bland de mina tänkte ock på eder,
 Hur Gud oss leder,
 O hvad nåd.

2. Nu har gamla året gått ur tiden,
 Välkom nya året samma friden,
 Utaf Herréns hand alltjemt vi smaka,
 Se vi tillbaka,
 Samma nåd.

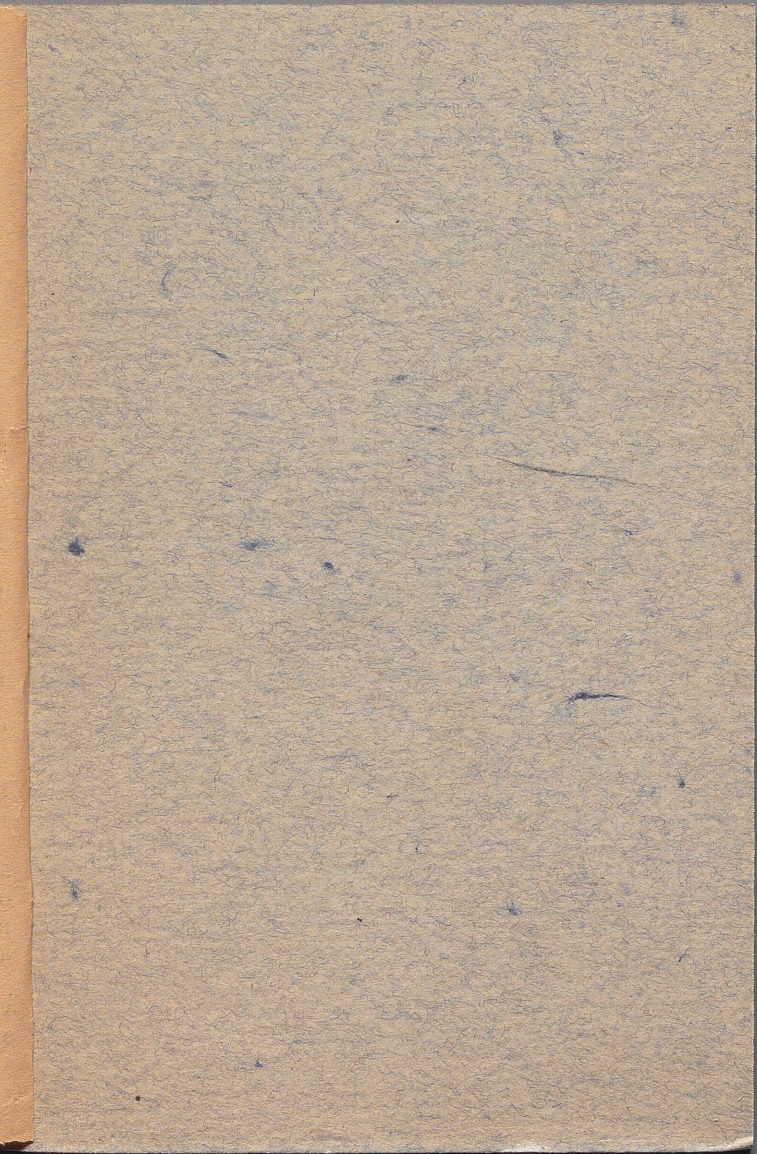
3. Gud har varit god de flydda åren,
 Uti sorgen nära att borttorka tåren,
 Derför hvarje dag låt oss hembära
 Vår Herre ära,
 För hans nåd.

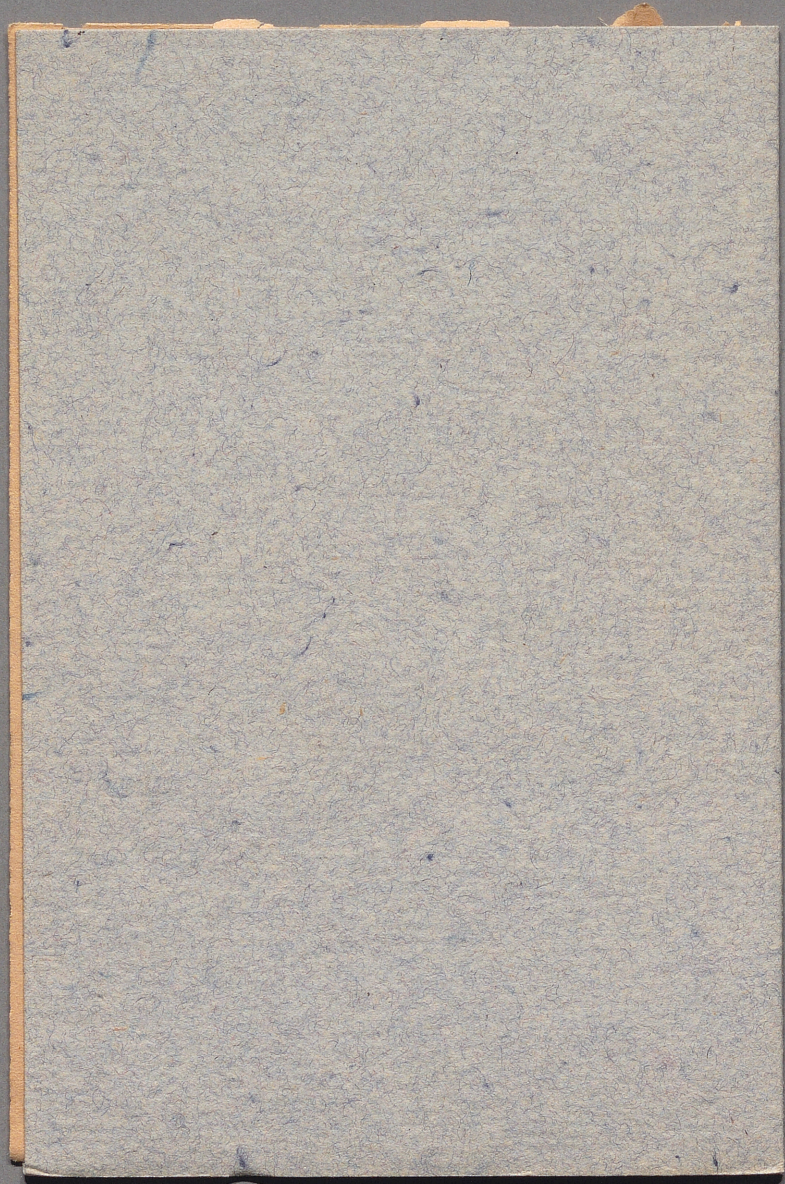
4. En nyårs önskan jag för eder sjunger,
 Som haft årsomskifte många gånger.
 Kanhända detta året klockan ljuder,
 Och Gud han bjuder,
 Nu på nåd.

5. Fler af dem som i fjol Guds ord hörde,
 Blir nog till grafven detta året förde,
 Men ännu i dag vi lifvet äger,
 Och Herren säger,
 Här min nåd.

6. Jag som tjugo år varit vid jernvägen,
 Mången gång jag undrat helt förlägen,
 Men mig Herren alltid nåd bevisat,
 Har jag den prisat,
 Det är nåd.

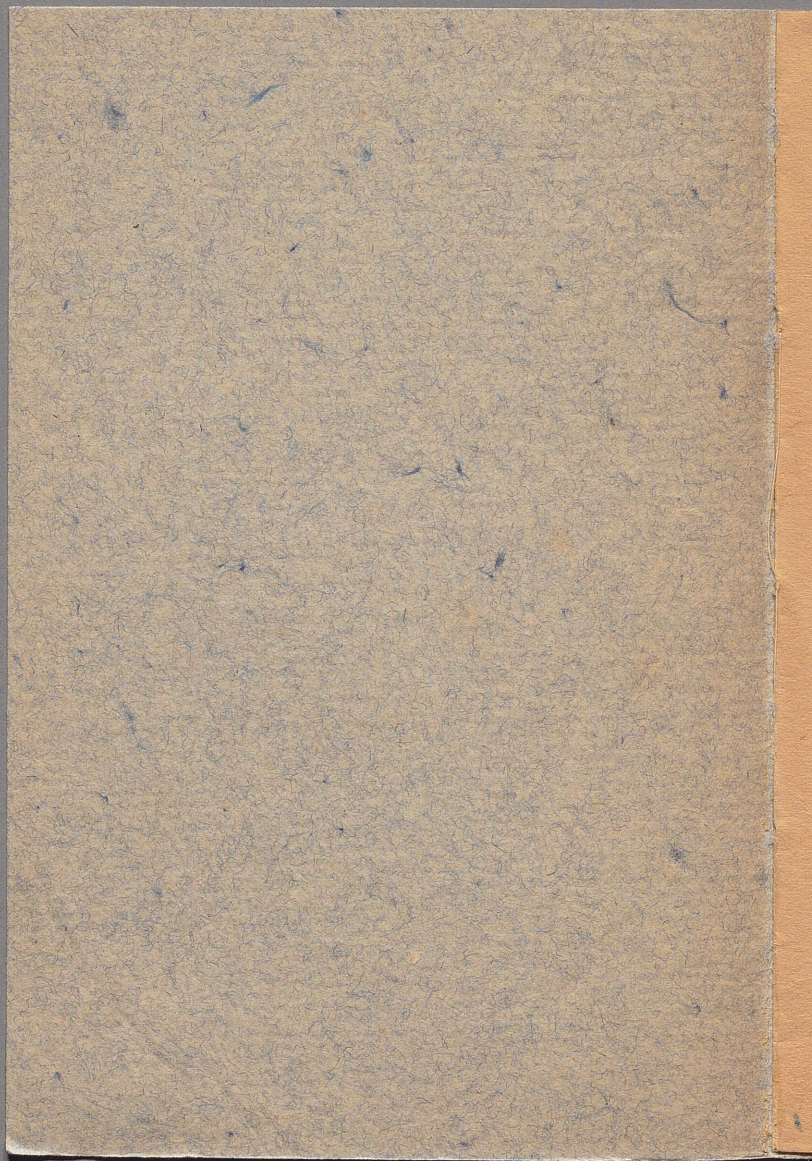

ANDERSSON, Carl
NYASÄNGER. H. 2.

Lot 1.
(Be)
2

H. Berg
1896

100
(P)

Nya. Sånger

af

Banvakten

Carl Andersson

i Perstorp

Häftet 2.

Författarens eget förlag.

HELSINGBORG,
N. JÖNSSONS BOKTRYCKERI, 1896.

En sång om Solen, Månen, Stjernor, Berg
och Sjö, Gräs, Träd, Blommor, Foglar, Jern-
vägar, Ångfartyg, Telefon, Telegraf, Fonograf,
Barnet i Krubban.

Mel. Kan du gifva ditt hjerta för tidigt åt Gud.

1. Skulle jag kanske sjunga för eder en sång,
Om ni önskade höra mig en stund,
Hade jag blott de ljufva tonernas klang,
Såsom man hör Näktergal i lund.

2. Reste jag upp till nordens fjällar sommartid,
Eller ut till söder polens kaut,
Kanske ut till Klöfva ballar, Skäralid,
Eller alpernas stolta brant.

3. Finge jag ju blott skåda på jorden ringa ned,
Hvad den store Guden frambragt,
Derför upp från höjderne till de djupa led,
Vi borde besjunga hans makt.

4. Tänker jag mig Solen som värmer alla land,
Och från henne ljuset vi får,
Men de lärde har sagt mig att en osynlig hand,
Dock alltid bakom henne står.

5. Och månen som får sin glans från Solens sken,
Han vittnar dock Herren är stor,
Man ser ju i honom berg eller sten,
De lärde så skrifver och tror.

6. Och stjernerymdens otaliga mängd,
De vittna om Herrens allmakt,
Millioner fins blott i vintergatans längd,
Ty så har de lärde mig sagt.

7. Men nere på jorden här skådar jag sjelf,
Om sommaren här i nordan land,
Såväl från våra berg som i den brusande älf
Jag spårar så väl Herrans hand.

8. Se grässtrån på marken, bladen i lundens sal,
Och blominornas herrliga doft,
De prisa sin skapare ej minst liljan i dal,
Som sköner fågring har fått.

9. Och foglarne sjunga sitt lof från morgonstund,
Till aftonen håller de ock på,
Man kan ock få höra Näktergalen i sin lund,
Och Trasten sina drillar slå.

10. Fast mycket vi sakna är Sverige naturskönt,
Den som blott vill akta derpå,
Särskildt om sommaren då allting är grönt,
Och vill man uppåt landet gå,

11. Der skådar man sjöar och holmar i bland,
I sanning storslaget Sverige är,
Man må väl utbrista du tusen sjöars land,
Du mig till lofsånger lär.

12. Utmed sjöars stränder i gungande båt,
Det ljufligt om sommaren är,
Om vintren utpå isen med skridsko framåt,
Du lofva din Gud kan ock der.

13. Ty David han sjöng jü om hagel och snö,
Och is jag i bibelen ser,
Och därför när han lade sig till att dö,
Han visste han fick skåda än mer.

14. Nu på sångens vingar vi gifva oss utaf,
På jernvägar far man i hast,
Mång tusende ångare plöja sitt haf,
De segla rundt om jorden med last.

15. Och nere i vattnet monitoren går,
Han säkert träffar sitt mål,
Upp i luften man snart väl segla får,
Om blott man den resan ock tål.

16. Och så kan man tala in i fonograf,
Det gömmas kan tusende år,
Telefonen och Posten och Telegraf,
Man händelser snart höra får.

17. Elektriska strömmar på tråd fara skall,
Förunderlig kraft som vi ej ser,
Ja till och med det kalla vattnets starka fall,
Belysningens laddning nu ger.

18. Och läkarevetenskap går fram hvarje dag,
De stora segrar frambär,
Millioner saker af hittills dolda slag,
Det kemiska ock nu oss lär.

19. På detta område der finnes ingen gräns,
Men jag skall blott nämna en sak,
Att Brännevinet nu i spiselen bräns,
Och gagnas till lampan i tak.

20. Således det som fordom förmörkade folk,
Och gjort månget sinne så armt,
Det nu i stället lyser sanningens tolk,
Kanhända att hjertat blir varmt.

21. Och böcker och tidningar kan vi få hvar dag,
Den som här vill följa med sin tid,
Men hvilka är de bästa, här fins många slag,
Välj de som sprida sanning och frid.

22. Hvarfrån är alla gåfvor, jo låt oss höra på,
För snart nittonhundrade år,
Då låg ett barn i krubban, det hvila på strå,
Han allt goda gåfvor utsår.

23. Ja äfven den mat och de kläder vi har,
För Herrens skull har vi dem,
För hans skull får vi sjunga och dessa ra'r,
För hans skull har vi ordnade hem.

24. Ty hedna världen njuter ej det jag omsjung,
Äfven om de tillbedja sin Gud,
Ty visheten kommer blott från zions kuug
Som gifvit oss kärlekens bud.

25. Jesu namn är den stjerna som lyser en värld,
Detta namnet ger millioner tröst,
Och sällt är det land och det hemmets härd,
Om der höres lofsångers röst.

Alltings förgänglighet.

Mel. Guds ord är ett lefvande vatten.

1. Det växte blommor i det gröna,
De spredo sin doft skön och rikt
Och alla de voro så sköna,
Fast ett var det andra ej likt.

2. Jag stannade stum och fundera,
Jag såg och jag tänkte der vid,
Hvad kan väl på jorden fallera,
Ty här måste alltid bo frid.

3. Men liem gick snart der utöfver,
Och afslet nu stängel och strå,
Hvar blomma med gräset och klöfver,
Fick allt åt förgängelse gå.

4. Jag minnes en fura i skogen,
Der foglarne byggde på qvist,
De voro sin skapare trogen,
Och sjöngo hans lof först och sist.

5. I suaran man foglarne fånga,
Och trädet det fälldes snart ned,
Det blef till en skeppsmast att gunga,
På sjön dock till bottnen det gled.

6. Nu går vi till skapelsens krona,
De drömma om kärlek och tro,
Men kan de hvarandra väl skona.
Om i samma hus de få bo.

7. Och så kommer sorger och nöden,
Ibland både qvinnor och män,
Och sist den förskräckliga döden,
Som skiljer vän ifrån vän.

8. Tänk fader och moder än säta,
Få i döden lemna de små,
Ja se dem kring sig stå och gråta,
Kanske aldrig skåda dem få.

9. Och barnet det lilla och kära,
Som modershjertat har varmt,
Det dör och vi får det bortbära,
Fast modershjertat blir armt.

10. Så går det här i jämmerdalen,
Alla menskor höga och små,
Såväl i kojan som i salen,
Säg tänker vi ock så derpå.

11. Så lider ju allt i naturen,
Både blommor, foglar och träd,
Ja icke minst bland däggdjuren,
Och skapelsens krona är med.

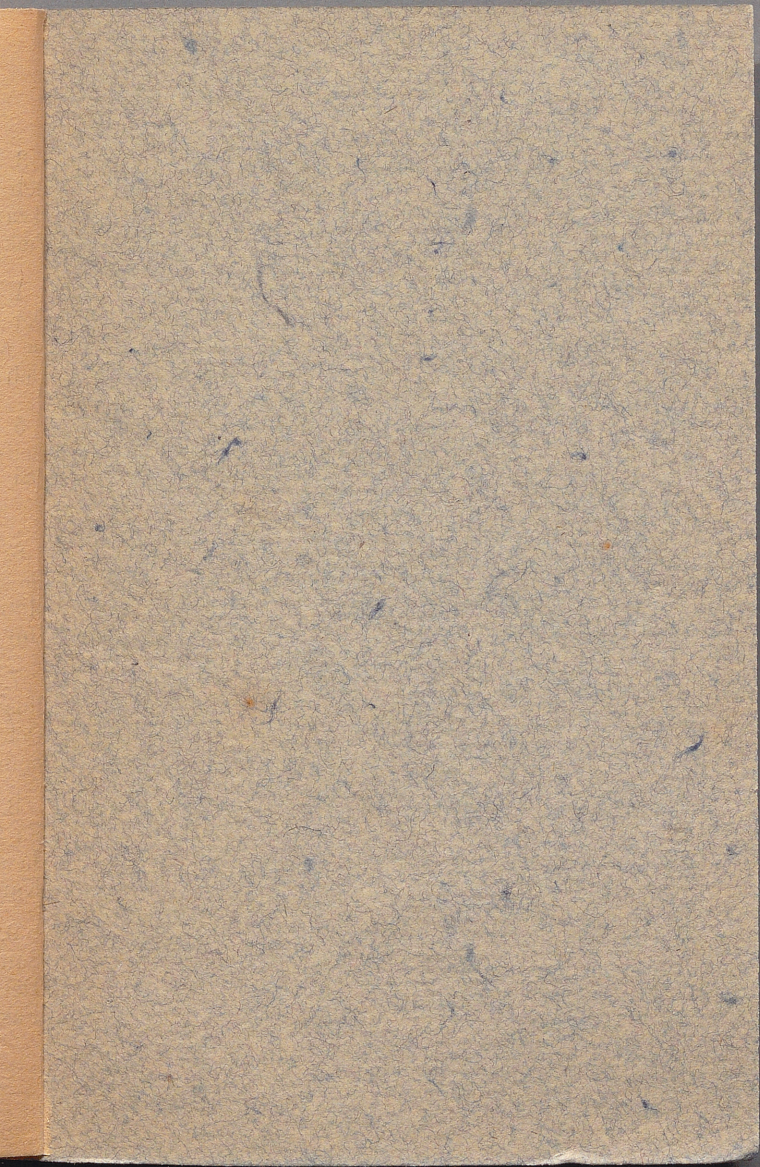
12. Så är ju allting förgängligt,
Ehvert vi än vända oss vill,
Af oro och strider beständigt,
Men hvem skall vi då blicka till.

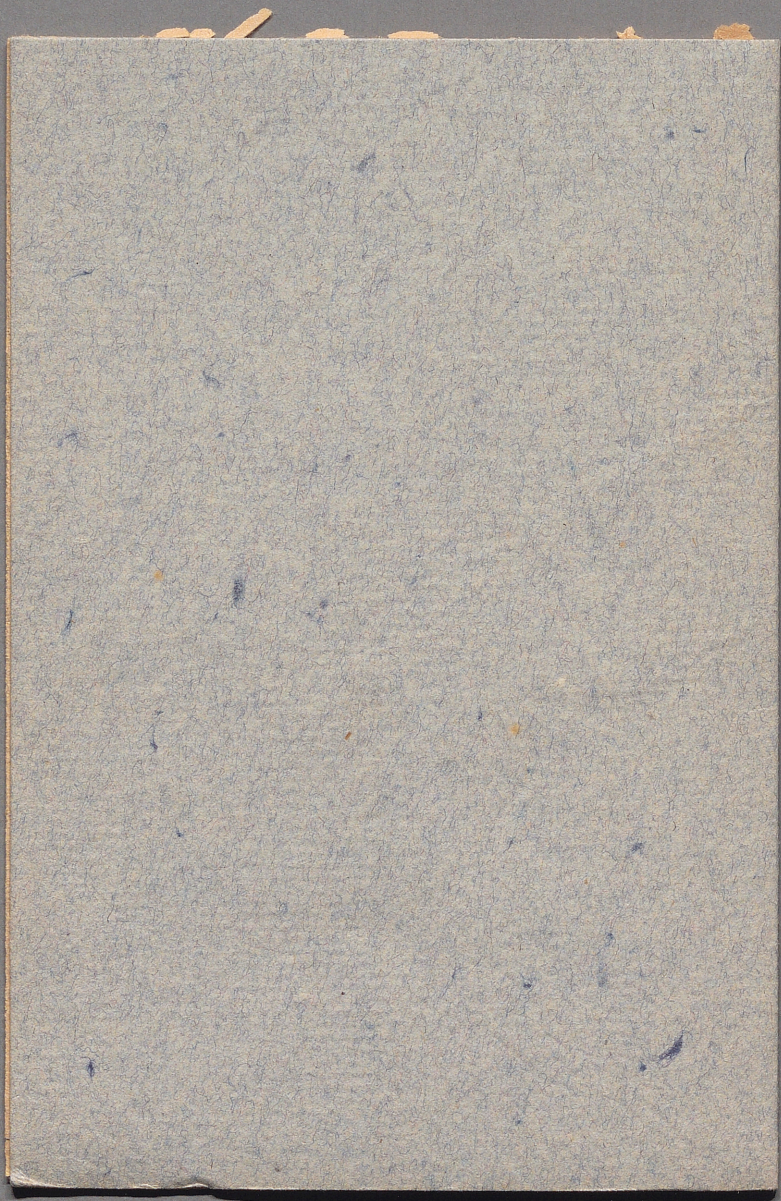
13. Fråga det lilla snälla barnet,
Som gick der på gatan for vill,
Du får då det ljufliga svaret,
Att hemmet är bäst komma till.

14. Då blickar vi upp till vår fader,
Och bedja han gifver oss tro,
I sanning så blifver man glader,
Ty endast i Gud har vi ro.

15. Och fadren han längtar och gråter,
Förlorade son kom igen,
Du blifver så välkommen åter,
Till Herren din trognaste vän.

16. Din Ande som kommit från höjden,
Den trånar tillbaka till Gud,
Må vi få mötas i den fröjden,
Och höra bättre sångers ljud.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

